

Насувалася ніч, і вона не чула стукоту в двері, стоячи перед вікном і вдивляючись у подвір'я. Вона дивилася на те, як темрява без жодного звуку проковтувала вишню. Вона проковтувала останні листки, і листки не чинили їй опору — вони приймали темряву з шепотом. Утомлена, день уже майже був позаду неї, і хоча від сну її відділяли справи, які ще мала зробити, та й діти ще сиділи у вітальні, біля шибки вона вловила відчуття хвилинного відпочинку. Вона спостерігала, як подвір'я занурювалося в пітьму, і бажала бути з цією пітьмою заодно. Вона хотіла вийти на вулицю і лягти поряд. Лягти поряд із опалим листям, і щоб ось так повз неї минула ніч. А тоді прокинутись удосвіта і з настанням ранку зійти оновлений. От тільки стукіт. Вона почула, як той проникнув у її думки. Різкий настійливий гуркіт. Кожен удар дверного стукальця був таким ярим, що вона почала супитися. А тоді ще Бейлі постукав у скляні двері кухні. Він гукнув їй, мамо, і показав на коридор, не відриваючи своїх очей від телевізора. Айліш усвідомила, що йде до коридору з малям на руках. Вона відчинила вхідні двері. Перед скляною верандою сто-

яло двійко чоловіків. У темряві вони здавалися майже безликими. Вона увімкнула на веранді світло й умить упізнала чоловіків по тому, як вони стояли. Коли вона прочинила скляні двері, здалося, наче холодне нічне повітря зітхнуло на неї. Тиша передмістя, ледь не мовчазний дощ, який падав на вулицю Сент-Лоуренс, на чорний автомобіль, припаркований перед будинком. Здавалося, ті чоловіки уособлювали відчуття ночі. Вона дивилася на них із бажанням захиститися. Молодик, що стояв лівобіч, запитав, чи вдома її чоловік. Було щось у тому, як він на неї подивився. Його відсторонений, але пильний погляд скидався на спроби вхопитися за щось усередині неї. Вона мигцем пробіглася очима вздовж вулиці й помітила самотнього перехожого із собакою, який прогулювався під парасолею; верби, які кивали дощу; миготіння від велетенського екрана телевізора в будинку родини Заяксів, що через дорогу. А тоді вона повернулася думками до себе й ледь не розсміялася, помічаючи в собі це всеохопне відчуття провини, яке виникає, коли у твої двері стукає поліція. Бен почав викручуватись у неї на руках, і старший полісмен у штатському, який стояв правобіч, подивився на дитину, і здалося, наче його обличчя пом'якшало. Тож вона заговорила до нього. Жінка зрозуміла, що він теж був батьком, — такі речі завжди помітні. Той, інший чоловік був надто юним, надто чепурним і суворим. Вона почала говорити, розпізнавши у своєму голосі неочікуване дрижання. Він скоро буде вдома, десь через годину, мені йому зателефонувати? Ні, пані Стек, у цьому немає потреби; коли він повернеться додому, перекажіть йому, будь ласка, щоб він чимшвидше нам зателефонував; ось моя візитівка. Прошу, називайте мене Айліш; а я не можу вам із цим допомогти? Боюся,

ні, пані Стек, це стосується вашого чоловіка. Старший полісмен у штатському широко всміхався до маляти. Якусь мить жінка дивилася на зморшки довкола його рота. Це було обличчя, яке гасила серйозність, — не підходяще обличчя для цієї роботи. Пані Стек, вам не варто хвилюватися. А чому б це я мала хвилюватися, офіцере? Ваша правда, пані Стек; що ж, ми більше не хочемо відбирати у вас час; до того ж із цими вечірніми візитами ми уже вдосталь промокли, буде не просто просушитися пічкою в автомобілі. Вона зачинила двері веранди, тримаючи в руці візитку і дивлячись, як двійко чоловіків повертаються до автівки, споглядаючи, як автомобіль їде вулицею вгору, пригальмовує перед перехрестям, і його задні фари стають ще яскравішими, набуваючи вигляду двох яскраво сяючих очей. Вона ще раз глянула на вулицю, яка повернулася до вечірньої тиші. Коли зайшла всередину будинку й зачинила за собою входні двері, у коридорі вона відчула тепло. А тоді якусь мить просто стояла й уважно розглядала візитівку. Зауважила, що затамувала подих. У неї з'явилося якесь таке відчуття, наче щось проникло в дім. Вона хотіла опустити дитину, хотіла постояти і подумати, як це щось стояло поряд із двома чоловіками, а тоді якось само собою зайшло в передпокій. Щось безформне, однак відчутне. Вона відчувала, як воно прокрадалося поруч із нею, коли вона проходила вітальною повз дітей. Моллі тримала пульт у Бейлі над головою, а той тріпотів руками. Хлопчик обернувся до мами з благаючим виразом. Мамо, скажи їй перемкнути назад на мое шоу. Айліш зачинила двері на кухню і всадовила маля в крісло-гойдалку. Вона прибрала зі столу ноутбук і записник, а тоді спинилась і заплющила очі. Це відчуття, яке пробралось в дім, зайшло туди слідом за нею. Вона

мок почав утихомирюватися. Він підійшов до неї і простягнув руку, але відсмикнув назад, коли вона окинула його проникливим поглядом. Інформаційне бюро національної поліції, сказала вона, ІБНП, це не якісь звичайні люди; у нас на порозі стояв поліцейський детектив, що їм від тебе потрібно? Він показав пальцем на стелю, ти можеш говорити тихіше? Зі скреготом зубів він зайшов на кухню, взяв склянку із сушарки, перевернув її сторч і відкрутив кран, поглядаючи в темряву вікна позаду свого відображення. Вишні уже були старими і скоро б мали посохнути. Можливо, навесні вони попадають. Він довго пив воду, а тоді повернувся до вітальні. Послухай, сказав він, пильнуючи, щоб голос стишився до шепоту, я цілком певен, виявиться, що там щось зовсім несуттєве. Кажучи це, він помітив, як безслідно втекла його віра, наче та вода зі склянки, якби він вилив її собі просто на долоні. Вона споглядала, як він знову занурювався в крісло. Тіло обм'якле, рука автоматично перемикала канали на телевізорі. Він обернувся й помітив себе ув'язненим її поглядом, а тоді нахилився вперед і зітхнув, потягнув себе за бороду так, наче намагався зняти її з обличчя. Айліш, послухай, ти знаєш, як вони працюють і що їм потрібно; вони збирають інформацію, вони роблять це обережно, і, я гадаю, так чи інак ти маєш їм цю інформацію дати; немає жодного сумніву в тому, що вони заводять справу проти вчителя, тож зрозуміло, що вони хочуть поговорити зі мною, попередити нас, можливо, перед тим, як арештувати; слухай, я подзвоню їм завтра, чи, може, післязавтра, і дізнаюся, що їм потрібно. Вона дивилася йому в обличчя, знаючи про якусь невпевність їхнього подальшого буття. Розум і тіло жадали підкоритися верховенству сну. Через хвилину вона підніметься нагору, прошмигне у свою нічну сорочку

глянула на свій телефон, підняла його. Її рука вагалася. Вона надіслала повідомлення Ларрі, а тоді усвідомила, що знову стоїть біля вікна й вдивляється надвір. Огорнуте темрявою подвір'я вже не було чимось бажаним, бо щось подібне до цієї темряви зайшло в її дім.

Ларрі Стек сновигав вітальнею з візитівкою в руці. Насуплений, він пильно дивився на картку, а тоді поклав її на журнальний стіл, помахав головою і громіздко сів у крісло. Рукою він тримався за бороду. Тим часом вона мовчки за ним спостерігала, оцінювала його у своїй звичній манері — досягнувши певного віку, чоловік відрощує бороду не для того, щоб увійти на етап зрілості, а щоб установити бар'єр, який відгороджуватиме його молодість. Вона вже й не могла пригадати, коли він був поголеним. Вона спостерігала за тим, як його ступні намагалися намацати капці. Доки він сидів у кріслі, його насупленість розвіялася. Схоже, він думав про дещо інше. А тоді його брова натягнулась і на обличчя наповзла хмурість. Він нахилився вперед і знову взяв до рук візитівку. Думаю, це щось несуттєве, сказав він. Вона гойдала на колінах дитину і пильно дивилася на нього. Ну яке несуттєве, Ларрі? Він зітхнув і провів тильним боком долоні вздовж рота. Він підвівся з крісла й узявся шукати щось на столі. Куди ти поклала газету? Він почав крокувати кімнатою, озираючись довкола й не знаходячи бажаного. Про газету він міг уже й забути. Він шукав щось у тіні власних думок і ніяк не міг на це натрапити. А тоді він обернувся й задивився на дружину, яка саме годувала дитину груддю, і це подарувало йому заспокоєння. СENS життя, який вміщувався у цій картині, так сильно суперечив злобі, що потік його ду-